

РЕШЕНИЕ

№ 5999

гр. София, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 16-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР Н. СЛАВЧЕВ

при участието на секретаря МАРИЯ АЛ. ХАРИЗАНОВА
като разгледа докладваното от ПЕТЪР Н. СЛАВЧЕВ Административно наказателно дело № 20231110210906 по описа за 2023 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на „България Еър“ АД против Наказателно постановление № 324/19.07.2023 г., издадено от началник на ГПУ-София към РДГП-Аерогари-ГДГП-МВР гр. София, с което на основание чл. 51 ЗЧРБ на „България Еър“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 2 000, 00 /две хиляди/ лева, за нарушение на чл. 20 ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

С жалбата се излагат доводи, че са налице съществени нарушения на процесуалните правила. Навежда се, че в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са нарушени изискванията на чл. 42 ал. 1 т. 5 и чл. 57 ал. 1 т. 6 ЗАНН. Изтъква се, че не са коректно посочени законовите разпоредби, за които се твърди, че са нарушени. Сочи се, че разпоредбата на чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ била неприложима, тъй като създавала задължения за чужденците, които влизат или преминават транзитно през територията на Република България, а не за превозвача, какъвто е „България Еър“ АД. Изтъква се, че нормата на чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е бланкетна, като в случая в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление не са посочени материално-правните норми от друг нормативен акт, които въвеждат изискването за притежаване на виза от съответното лице. Като нарушени се сочат и разпоредбите на чл. 42, ал. 1, т. 4 ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Твърди се, че в акта за установяване на административно нарушение и

наказателното постановление липсвало ясно, точно и пълно описание на елементите от състава на нарушението и на обстоятелствата по извършването му, тъй като не е посочено изрично каква е била нередовността на притежавания от превозения пътник документ. Навеждат се твърдения за липса на компетентност на актосъставителя и наказващия орган. Твърдят се нарушения на процесуалните правила, тъй като в акта за установяване на административно нарушение не е посочено качеството на посочените в акта свидетели. Изтъква се, че коментираните нарушения на процесуалните правила били съществени, тъй като са ограничили правото на защита на въззивника. Изтъква се, че дружеството - жалбоподател не е извършило административно нарушение, тъй като се касае за вътрешен за Европейския съюз полет, в който случай виза не се изисква по аргумент от чл. 1 § 1 от Регламент (ЕО) 539/2001. Сочи се, че е налице и недоказаност на нарушението, тъй като съгласно чл. 20 от Регламент (ЕО) № 562/2006 г. вътрешните граници могат да се преминават на всяко място, без да се извършва гранична проверка на лицата, независимо от тяхната националност, респ. нарушението е несъставомерно. Изтъква се, че съгласно понятието „вътрешен полет“ дадено в чл. 2 § 3 от Регламент (ЕС) № 2016/399 това са всички полети с място на излитане и кацане в ЕС. По изложените съображения се прави искане за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

В представените писмени бележки представителят на въззиваемата страна оспорва жалбата, счита нарушението за безспорно доказано, а наказателното постановление - за издадено от компетентен орган и съгласно материалноправните и процесуални правила. Изтъква, че Република България не прилага в цялост Регламент (ЕС) № 399/2016 г., тъй като макар и държава-членка на Европейския съюз, не е държава-членка по Шенгенския кодекс и понятието „вътрешна граница“ е неприложимо, а вътрешни полети се явяват единствено полетите на територията на страната. Моли за потвърждаване на атакуваното наказателно постановление, като правилно и законосъобразно и присъждане на юрисконсултско възнаграждение

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съображенията на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

На 22.05.2023 г., около 14:51 ч., в град София, на ГКПП - Аерогара София била извършена гранична проверка на влизащи в страната пътници, пристигнали с полет FB462 от Амстердам (Нидерландия) за София (България). При проверката било установено, че лицето К. I., роден на 20.03.1990 г., гражданин на Руска Федерация и притежаващ международен паспорт № 751823855, издаден на 08.07.2015 г., е бил превозен до Република България от превозвача „България Еър“ АД, без да има валидна виза или разрешение за пребиваване. Независимо от това превозвачът "България Еър" АД издал билет и бордна карта на лицето и го превозил до територията на Република България. Тъй като К. I. не притежавал виза или разрешение за пребиваване, той не бил допуснат в страната, като бил изготвен отказ за влизане в страната № 285/22.05.2023 г.

До „България Еър“ АД била изпратена покана рег. № 817700-1432/29.05.2023 г. на 19.06.2023 г. да се яви представител на дружеството за съставяне на АУАН. Поканата била получена в "България Еър" АД и заведена с вх. № 047 - V-2062/21.07.2023 г.

На 19.06.2023 г. в присъствието на упълномощен представител на дружеството – жалбоподател А. Т. и на двама свидетели – Л. А. и А. С.-А., свидетелят Л. С. – заемащ длъжността мл.експерт и командир на отделение към ГКПП – Аерогара София, съставил на дружеството-жалбоподател акт за установяване на административно нарушение № 310/19.06.2023 г. за извършено нарушение по чл.20, ал.1, т.1, вр. чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. На същата дата АУАН бил предявен на представителя на дружеството А. Т. – деловодител, която го е подписала с отбелязване, че има възражения и направила искане административнонаказателното производство да бъде прекратено. Няма данни по делото жалбоподателят - „България Еър“ АД да се е възползвал от възможността, предоставена му по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Гореизложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства: показанията на свидетеля Л. Г. С. - актосъставител и събраните по делото писмени доказателства – докладна записка рег. №8177р-18486/23.06.2023 г., покана за доброволно изпълнение рег. № 817700-2062/20.07.2023г., покана рег. №817700-1432/29.05.2023г., съобщение № 8177р-15018/22.05.2023 г., отказ за влизане в страната № 295/22.05.2023г., Заповед № 8121з-378/06.04.2020 г. на Министъра на вътрешните работи относно определяне на длъжностни лица от Министерството на вътрешните работи, които да съставят АУАН и да издават НП по ЗЧРБ; Заповед № 3282з-1405/22.05.2017 г. на Директора на ГД ГП за преназначаване на младши експерт Л. С.; заповед № 4064з-755/24.08.2023 г. на Директор РД ГП „Аерогари“, с която е прекратено действието на заповед № 4364з-492/29.05.2023 г. на Директор РД ГП „Аерогари“.

Съдът кредитира показанията на свидетеля Л. С., който дава сведения за извършената проверка, процедурата по установяване на наличността на валидна виза и потвърждава написаното в акта. Показанията на свидетеля С. са логични, последователни, непротиворечиви и кореспондират напълно с приложения по делото писмен доказателствен материал. Съдът кредитира писмените доказателства, въз основа на които изгради изводите си за компетентност на наказващия орган и актосъставителя.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите на дружеството-жалбоподател, както и като съобрази задължението си да проверява изцяло законосъобразността на наказателното постановление, независимо от основанията, по сочени от страните, **установи следното от правна страна:**

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок срещу подлежащ на обжалване наказателен акт от санкционираното юридическо лице и при спазване на преклузивния срок по чл. 59 ал. 2 ЗАНН.

Актът за установяване на административно нарушение и наказателното

постановление са издадени от компетентни административни органи съгласно чл. 53 ал. 1 и ал. 2 ЗЧРБ. Съгласно чл. 53 ал. 1 ЗЧРБ нарушенията по ЗЧРБ се констатира с акт, съставен от органите на Министерството на вътрешните работи, а в случаите по чл. 24а - от органите на Министерството на труда и социалната политика, а съгласно чл. 53 ал. 2 ЗЧРБ въз основа на съставените актове министърът на вътрешните работи и министърът на труда и социалната политика или определени от тях длъжностни лица издават наказателни постановления. Видно от Заповед № 81213-378/06.04.2020 г. на Министъра на вътрешните работи относно определяне на длъжностни лица от Министерството на вътрешните работи, които да съставят АУАН и да издават НП по ЗЧРБ, началниците на гранични полицейски управления в РДГП - ГДГП са оправомощени да издават наказателни постановления за нарушения по ЗЧРБ. Със заповед № 40643-492/29.05.2023 г. на ВПД Директор на ГДГП на издация обжалваното наказателното постановление Д. К. е възложено да замества началника на ГПУ - София до отпадане на необходимостта като осъществява функциите по чл. 28 ал. 1 и ал. 3 от Правилника за устройството и дейността на МВР, където в чл. 28 ал. 1 т. 6 от Правилника е предвидена и дейността по налагане на административни наказания. Тази заповед е действала към момента на издаване на наказателното постановление, съгласно заповед № 40643-775/24.08.2023 г. на Директор РД ГП „Аерогари“.

Представената Заповед № 32823-1405/22.05.2017 г. на Директора на ГД ГП за преназначаване на младши експерт Л. С. удостоверява длъжностното качество на актосъставителя към момента на съставяне на акта за установяване на административно нарушение, а също и компетентността му във връзка с обсъдените по-горе разпоредби и Заповед № 81213-378/06.04.2020 г. на Министъра на вътрешните работи.

Спазени са сроковете по чл.34 от ЗАНН за съставяне на акта и издаване на наказателното постановление. При проверката на акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление съдът достигна до извода, че в процедурата по издаването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до ограничаване правото на защита на жалбоподателя.

Не се споделят възраженията за нарушения на процесуалните правила при съставяне на акта за установяване на административно нарушение. Същият е съставен в присъствието на двама свидетели и на упълномощен представител на дружеството - жалбоподател, каквото негово качество не се оспорва, подписан е от съставителя, свидетелите и представляващия въззивника, на когото е връчен и препис. Не са основателни възраженията в жалбата, че в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са нарушени изискванията на чл. 42 ал. 1 т. 4 и т. 5 ЗАНН, респективно - на чл. 57 ал. 1 т. 5 и 6 ЗАНН. Както в акта за установяване на административно нарушение, така и в наказателното постановление по безпротиворечив и идентичен начин са посочени елементите от състава на нарушението и обстоятелствата по извършването му. Напълно неоснователни са възраженията на дружеството - жалбоподател за неясно описание на деянието, тъй като в съставения акт за установяване на

административно нарушение и издаденото наказателно постановление вмененото нарушение е описано по ясен и конкретен начин – посочени са времето и мястото на извършването му, посочено е, че К. I., роден на 20.03.1990 г., гражданин на Руска Федерация и притежаващ международен паспорт № 751823855, издаден на 08.07.2015 г., не е имал валидна виза или разрешение за пребиваване, посочено е и конкретното действие, осъществено от превозвача, с което се твърди да е нарушена разпоредбата на чл. 20 ал. 1 т. 1 ЗЧРБ – че е издал билет и бордна карта, без преди това да провери наличието и валидността на документа за пътуване. Не се споделят и възраженията за неправилно посочване на нарушената законова разпоредба. Както в акта за установяване на административно нарушение, така и в наказателното постановление е посочена разпоредбата на чл. 20 ал. 1 т. 1 от ЗЧРБ, която предвижда конкретно задължение за превозвача, а именно преди да извърши превода да провери наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква. И в акта за установяване на административно нарушение, и в наказателното постановление е посочено, че превозеният от дружеството - въззивник чужд гражданин не отговаря на изискванията на чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 6 ал. 1 т. б от Регламент (ЕС) 2016/399, съгласно която разпоредба при планиран престой на територията на държавите членки с продължителност не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период, при което се отчита 180-дневният период, предшестваш всеки ден от престоя, за влизането на гражданите на трети страни се прилагат следните условия: б) да притежават валидна виза, ако такава се изисква съгласно Регламент (ЕО) № 539/2001 на Съвета, с изключение на случаите, когато те притежават валидно разрешение за пребиваване или валидна виза за дългосрочно пребиваване.

Разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ гласи, че превозвач, който превозва по суша, по въздух или по вода до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата, е длъжен да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, както и дали същите съдържат явни преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, следи от подмяна на снимката, както и дали изображението на снимката позволява установяване на самоличността на притежателя. Съгласно чл.19, ал.1, т. 1 от ЗЧРБ чужденец, който влиза в Република или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза когато е необходима. В случая съдът намира за безспорно установено, че с полет FB462 от Амстердам (Нидерландия) за София (България), е пътувало лицето К. I., гражданин на Руска Федерация, който не е притежавал валидна виза или документ за пребиваване и, че този факт не е установен от превозвача преди да извърши услугата по превода и да бъде издаден превозен документ – билет и бордна карта. К. I. е следвало да притежава валиден документ за пътуване, тъй като за него са били налице условията на чл. 19 ал. 1 т.1 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 8 ал. 1 ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато

такава се изисква. Не са предвидени изключения, при които чужд гражданин може да влезе на територията на страната без редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване. Съгласно легалната дефиниция, дадена в § 1 т. 3 от ДР на ЗЧРБ, "Паспорт или заместващ го документ за пътуване" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. В разпоредбата на чл. 8 ал. 2 и ал. 3 от ЗЧРБ са посочени случаите, при които не е необходима виза за влизане в страната ни, а именно не се изисква виза, когато това е предвидено в Регламент (ЕО) №539/2001 на Съвета, в други актове на ЕС с обвързващо действие, в международен договор, по който Република България е страна, или в акт на Министерския съвет. Не се изисква виза и когато чужденецът притежава валидно разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България. Съгласно Регламент (ЕО) №539/2001 на Съвета, не е необходима виза, когато лицето притежава статут на бежанец или е без гражданство. По делото не се установяват и дори не се твърдят посочените обстоятелства. Гражданинът на Руска Федерация не притежава карта за продължително или за постоянно пребиваване в страната, като не попада в изключенията за непритежаване на виза, а липсата на такава, както и неосъществения контрол по нейното наличие от страна на превозвача, води до основание за ангажиране на отговорността му. Превозвачът е бил длъжен да извърши проверка дали пътникът притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, преди да издаде съответните превозни документи – билет и бордна карта. Като не е осъществил тази проверка жалбоподателят „България Еър“ АД е допуснал нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, във вр. с. чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Административното нарушение е довършено на територията на Република България, поради което съгласно чл. 4 ЗАНН, следва да се разглежда съгласно българското законодателство, а след като нарушението е довършено на територията на Република България, то са нарушени и материалноправните норми по ЗЧРБ.

Съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че при преминаването на вътрешните граници на Европейския съюз не се изисква виза. Република България е страна - членка на ЕС, но не е страна - членка на Шенгенското пространство и няма вътрешни граници с другите държави от него съгласно Регламент (ЕС) № 562/2006 г. и Регламент (ЕС) № 399/2016 г. на Европейския парламент и съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекса на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници). В този смисъл, при полет от летище в Шенгенското пространство към летище на територията на Република България, съответният пътник пресича външна

граница, а при кацане в Република България следва да притежава валиден документ за пътуване и виза, даваща му право да пребивава законно на територията на Европейския съюз (извън страните от Шенгенското пространство). В този смисъл е и практиката на касационната инстанция, а именно: Решение № 1167 от 24.02.2022 г., постановено по КНАХД № 12009/2021 г. по описа на АССГ, XV-ти касационен състав; Решение № 15 от 04.01.2022 г., постановено по КНАХД № 7412/2021 г. по описа на АССГ, X Ш-ти касационен състав; Решение № 7673 от 17.12.2021 г., постановено по КНАХД № 7922/2021 г. по описа на АССГ, XVIII-ти касационен състав; Решение № 7215 от 02.12.2021 г., постановено по КНАХД № 9729/2021 г. по описа на АССГ, XV-ти касационен състав и много други.

Доколкото се касае за отговорността на юридическо лице, която е обективна и безвиновна, то съдът не следва да обсъжда въпроса за субективната страна на нарушението, към която спадат вината, причините и мотивите за извършването му.

За неизпълнението на установените с чл. 20 от ЗЧРБ задължения за извършилият нарушение превозвач, с нормата на чл. 51 от ЗЧРБ е предвидено административно наказание „имуществена санкция“ в размер, определен в границите от 2000 до 10 000 лева за всяко превозвано лице. Наказващият орган правилно е приложил санкционната разпоредба на чл. 51 от ЗЧРБ, като е наложил на дружеството - жалбоподател имуществена санкция в размер на 2000 лева. Наложено е наказание с в минимален размер, поради което съдът не може да го намалява повече.

Конкретното нарушение не разкрива белези на по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи от съответния вид, поради което съдът намира, че не са налице основания за прилагането на чл. 28 от ЗАНН.

По изложените съображения съдът намира, че депозираната жалба е неоснователна и следва да се остави без уважение, а атакуваното наказателно постановление следва да бъде изцяло потвърдено като правилно и законосъобразно.

При този резултат от производството право на разноски на основание чл. 63д ал. 4 от ЗАНН има наказващият орган, каквато претенция е заявена. Като взе предвид невисоката фактическата и правната сложност на делото, обстоятелството, съдът намери, че въззивникът следва да заплати на наказващия орган възнаграждение за защита от служител с юридическо образование в минималния размер, определен на основание чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно - 80, 00 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2 т. 5 вр. ал. 9 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 324/19.07.2023 г., издадено от началник на ГПУ-София към РДГП-Аерогари-ГДГП-МВР гр.

София, с което на основание чл. 53 ал. 1 ЗАНН и чл. 51 ЗЧРБ на „България Еър“ АД, е наложено административно наказание глоба в размер на 2 000, 00 /две хиляди/ лева, за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА на основание чл. 63д, ал. 4 „България Еър“ АД, да заплати на РДГП-Аерогара София сумата в размер на 80, 00 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване по реда на глава XII АПК пред Административен съд - София - град на основанията, предвидени в НПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____